

Sygn. akt III KK 363/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 listopada 2022 r.,
w sprawie T. G.
skazanego z art. 286 § 1 k.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ka 467/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie
z dnia 26 lipca 2021 r., sygn. akt II K 1991/18,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu - adw. H.T.- Kancelaria Adwokacka w T., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23% VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

T. G. został oskarżony o to, że w dniu 18 września 2017 roku w W., powiatu [...], działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży tynku silikonowego oraz płynu/gruntującego zawarli umowę sprzedaży ze Z. C.. a po dokonaniu przez pokrzywdzonego zapłaty ceny na podany przez sprzedającego rachunek bankowy o numerze [...] nie przesłali zamówionego towaru, czym doprowadzili Z. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 2.408 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2021 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie, w sprawie, o sygn. akt II K 1991/18, uznał oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. T. kwotę 1.357,92 zł wraz z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. G. z urzędu oraz zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych oraz od opłaty.

Apelację od ww. wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca oskarżonego T.G. i oskarżony. Apelujący zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu obrońca zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza art. 7 oraz art. 5 § 2 k.p.k. z uwagi na niewyjaśnienie oraz rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w kwestiach związanych z ustalaniem:

- w jaki sposób T. G. wszedł w posiadanie kwoty 2408 zł (bądź jej części) wpłaconej przez poszkodowanego Z. C. na rachunek firmowy właściciela firmy R. , który to rachunek podlegał weryfikacji na zasadach księgowych w ramach profesjonalnej obsługi księgowej prowadzonej przez wyspecjalizowane biuro,
- który z oskarżonych zainicjował zawłaszczenie kwoty 2.408 zł poprzez ich „działanie wspólnie i w porozumieniu celem osiągnięcia korzyści majątkowej”, przy uwzględnieniu faktu, że poszkodowany Z. C. był dobrym znajomym ojca oskarżonego M. L., - K.,
- czy przypadek oszukańczego zawłaszczenia kwoty 2.408 zł w ramach prowadzenia firmy R. „wspólnie i w porozumieniu przez obu oskarżonych w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej” był „przestępnym procederem oskarżonych” (s. 4 uzasadnienia wyroku), czy też stanowił on jednostkowy przypadek;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, wynikający z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, oraz ominięcia zasad logiki i doświadczenia życiowego, a polegające na stwierdzeniu, że:

- obaj oskarżeni działali w ramach tego jednego czynu wspólnie i w porozumieniu celem osiągnięcia korzyści majątkowej, przy wprowadzeniu w błąd poszkodowanego Z. C. co do niewielkiej kwoty 2.408 zł, skoro oskarżony M. L. wiedział, że jest on dobrym znajomym jego ojca;

- oskarżony T. G., pełniąc w firmie R. funkcję zamawiającego i dystrybutora (sprzedawcy) zamawianych przez klientów materiałów budowlanych i chemii gospodarczej, nie miał zamiaru i możliwości (s. 1 uzasadnienia wyroku) sprzedaży poszkodowanemu Z. C. tynku silikonowego i płynu gruntującego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego T. G. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2022 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie wniósł obrońca T. G., zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie za jednoznacznie wiarygodne obciążających oskarżonego T. G. zeznań świadków oraz współoskarżonego M. L. i niewyjaśnienie lub błędne wyjaśnienie najistotniejszych okoliczności związanych z przywłaszczeniem kwoty 2.408 zł, a także niewspółmierność wymierzonej kary.

Odpowiedź na kasację złożył prokurator, który wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego. Od orzeczeń sądu odwoławczego przysługuje bowiem wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Tym samym zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, niedopuszczalne jest w kasacji skuteczne kierowanie zarzutów przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Rolą Sądu Najwyższego nie jest ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że analiza zarzutów sformułowanych w kasacji prowadzi do wniosku, że są one, w znacznej części powtórzeniem zarzutów apelacyjnych. W wywiedzionej apelacji obrońca podnosił zarzuty skierowane przeciwko ocenie dowód dokonanej przez Sąd Rejonowy, do czego odniósł się w uzasadnieniu sąd odwoławczy. W tym miejscu wskazać należy, że z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że aczkolwiek powtórzenie zarzutu apelacyjnego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie jest co prawda wykluczone, lecz aby mogło stanowić skuteczny zarzut, spełnić musi określone uwarunkowania. Mowa tu o wystąpieniu tzw. efektu przeniesienia, kiedy to sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację. Wówczas w kasacji winny zostać podniesione i opatrzone pogłębioną argumentacją zarzuty wskazujące na wadliwe procedowanie tego sądu, w następstwie czego doszło do przeniknięcia uchybienia, którego dopuścił się Sąd a quo do orzeczenia Sądu drugiej instancji. Podniesiony w kasacji pierwszy z zarzutów jest nie tylko powtórzeniem zarzutów apelacyjnych ale w przeważającej części stanowi nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu odwoławczego.

Co również istotne, redakcja zarzutów kasacyjnych, jak słusznie zauważa w odpowiedzi na kasację prokurator, oscyluje na granicy dopuszczalności bowiem

kasacja jest środkiem, za pomocą którego strona może kwestionować jedynie prawidłowość stosowania prawa, a nie poczynione ustalenia faktyczne.

W uzasadnieniu wywiedzionego środka zaskarżenia obrońca kwestionuje również przyjętą kwalifikację prawną czynu przypisanego skazanemu, jednakże – jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację – podnosi okoliczności należące do sfery ustaleń faktycznych

Nadto należy wskazać, że zarzut rażącej niewspółmierności można podnieść w powiązaniu z zarzutami rażącego naruszenia prawa jako uchybienie z tymi zarzutami związane. Tymczasem z treści kasacji wynika, że został on podniesiony jako zarzut samoistny – co w realiach tej sprawy było zabiegiem niedopuszczalnym..

Treść kasacji stanowi zdaniem Sądu Najwyższego prezentację własnej oceny materiału dowodowego obrońcy skazanego i własnych wniosków z tej oceny płynących, bez wykazania uchybień sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Wszystkie te względy zadecydowały o uznaniu oczywistej bezzasadności wniesionej przez obrońcę skazanego kasacji. Zważywszy na sytuację majątkową skazanego należało - stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. - zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Uwzględniono nadto wniosek obrońcy z urzędu o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów obrony skazanego w postępowaniu kasacyjnym, gdyż nie zostały one pokryte w całości ani w części.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[as]